

14. søndag efter trinitatis (2. tekstrække)

Salmisten skriver: Lad mig vide, hvornår jeg skal dø, Herre, hvor mange dage der er tilmålt mig, så jeg ved, hvor længe jeg har igen. Mine dage måler du ud i håndsbredder, for dig er min livstid som intet. Hvert menneske er kun som et vindpust. En mand vandrer som et skygebillede, han samler rigdom til ingen nytte, han ved ikke, hvem der skal høste den. Hvad har jeg så at vente på, Herre? Mit håb står til dig! Fri mig for alle mine overtrædelser, skån mig for tåbens spot! Jeg er stum, jeg åbner ikke munden, for det er dig, der har forvoldt det. Fjern lidelsen fra mig, for jeg går til under vægten af din hånd. Når du straffer en mand for hans synd, knuser du det, han sætter pris på, som et møl. Hvert menneske er kun som et vindpust. Hør min bøn, Herre, lyt til mit skrig, vær ikke tavs, når jeg græder. For jeg er gæst hos dig, en tilflytter som alle mine fædre. Vend dit blik fra mig, så jeg bliver glad igen, før jeg går bort og ikke er mere. *Sl 39,5-14*

* *Epistlen skriver apostlen Paulus i sit andet brev til Timotheus:* Husk på Kristus Jesus, opstået fra de døde, af Davids slægt, ifølge mit evangelium; for det lider jeg ondt, ja, er i lænker som en forbryder. Dog, Guds ord er ikke bundet. Derfor udholder jeg alt for de udvalgte skyld, for at også de kan få frelsen ved Kristus Jesus med evig herlighed troværdigt er det ord! For er vi døde med ham, skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham; fornægter vi ham, vil han også fornægte os; er vi utro, forbliver han dog tro, thi fornægte sig selv kan han ikke. *2 Tim 2,8-13*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Derefter var det en af jødernes fester, og Jesus drog op til Jerusalem. Ved Fåreporten i Jerusalem er der en dam, som på hebraisk kaldes Betesda; den har fem søjlegange. I dem lå der en mængde syge, blinde, lamme og krøblinge, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet. Til tider fór Herrens engel nemlig ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den første, der kom ned i vandet, efter at det var bragt i oprør, blev rask, hvilken sygdom han end led af. Dér lå der en mand, som havde været syg i 38 år. Da Jesus så ham ligge der og vidste, at han allerede havde været der i lang tid, sagde han til ham: »Vil du være rask?« Den syge svarede: »Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.« Jesus sagde til ham: »Rejs dig, tag din bære og gå!« Straks blev manden rask, og han tog sin bære og gik omkring. Men det var sabbat den dag; derfor sagde jøderne til ham, som var blevet helbredt: »Det er sabbat, og det er ikke tilladt dig at bære din bære.« Han svarede dem: "Det var ham, som gjorde mig rask, der sagde til mig: Tag din bære og gå.« De spurgte ham: »Hvem var den mand, der sagde til dig: Tag den og gå?« Men han, som var blevet helbredt, vidste ikke, hvem det var; for Jesus var gået sin vej på grund af menneskemængden på stedet. Senere mødte Jesus ham på tempelpladsen og sagde til ham: »Nu er du blevet rask; synd ikke mere, for at der ikke skal ske dig noget værre.« Manden gik tilbage og fortalte jøderne, at det var Jesus, der havde gjort ham rask. *Joh 5,1-15*